

ת"פ 33190/04/17 - מדינת ישראל נגד ד"ה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33190-04-17 מדינת ישראל נ' ד"ה
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ד"ה

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אשר פרי

ב"כ הנאשם עו"ד עזרא יצחקי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

אני מודיעה על זיכוי הנאשם מעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין ועל הרשעתו בביצוע עבירות של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

תמצית כתב האישום

1. על פי החלק הכללי לכתב האישום המתוקן בשנית מיום 17.7.2018 (להלן: "**כתב האישום**"), הנאשם והמתלוננת חיו בעבר כבני זוג, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו פרודים במשך שנה וחצי. על פי **האישום הראשון**, ביום ה- 27.9.2016 בשעה 20:03 או בסמוך לכך, הסיג הנאשם גבול לדירתה של המתלוננת (להלן: "**הדירה**") וזאת כדי לעבור עבירה, בכך שנכנס לדירה בעזרתו של פורץ מנעולים (להלן: "**המנעולן**"), וזאת לאחר שטען בפניו כי המפתח לדירה אבד לו וצריך לפרוץ את הדלת. משהבין המנעולן כי הנאשם אינו בעל הדירה, התקשר למשטרה על מנת להזמין ניידת, או אז תקף הנאשם את המנעולן שלא כדין בכך שהכה בו במכת אגרוף ותפס בכתפו, עד אשר בעט בו והכה בו באמצעות קרש חיתוך.

2. על פי **האישום השני**, ביום ה- 29.9.2016 במסגרת מ"י 65635-09-16 בבית משפט השלום בתל

אביב, שוחרר הנאשם בתנאים במסגרתם הורחק מכל מקום בו שווה המתלוננת למרחק שלא יפחת מ- 100 מטרים למשך 90 יום (להלן: "**ההוראה החוקית**"). בתאריך ה- 19.11.16 בשעה 22:59 או בסמוך לכך, בחצר האחורית של הדירה, הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך ששהה בחצר בעת שהמתלוננת יצאה מהדירה. משראה את המתלוננת הלך מהמקום. המתלוננת הלכה ברחובות הסמוכים לדירה עד שהגיעה לרחוב השרון 16 שם עמד האופנוע של הנאשם, וחיכתה לנאשם על מנת שתוכל לצלמו באזור הדירה. אז יצא הנאשם משיחי הבניין ברחוב השרון 16 ואיים על המתלוננת שלא כדן במטרה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה שתשב בכלא על כל מה שעשתה לו ושלא תדאג כי הסוף קרב והיא לא יודעת איזו מטרה הוא מתכנן.

3. בהודעתה מיום 7.4.2019, לאחר שמיעת הסיכומים, הודיעה המאשימה כי לא תעמוד על בקשתה להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, מושא האישום השני.

תשובת הנאשם לאישום

4. במענה לכתב האישום, הודה הנאשם כי היה בזמן ובמקום. בנוגע לאישום הראשון טען כי לאורך השנים היו עליות ומורדות, ופרידות וחזרות ביחסיו עם המתלוננת. לטענתו, המתלוננת והוא חזרו להיות בקשר זוגי ממרץ 2016 ועד יולי 2016. גם לאחר יולי 2016, כשהפך האינטימי הפסיק להתקיים, עדיין המשיכו להיות בקשר, והנאשם המשיך לשלם את שכר הדירה בדירה מושא האישום הראשון, המוגדרת בכתב האישום כדירת המתלוננת. לטענתו, המתלוננת והוא שוכרים יחדיו את הדירה. לטענת ההגנה, על אף שהנאשם גר בדירה לסירוגין והייתה לו גם דירה אחרת, הייתה לו חזקה בדירה האמורה ולפיכך לא ניתן לומר כי ביצע עבירה של הסגת גבול. עוד נטען כי אחד הסימנים הברורים לכך היא העובדה שרכוש אישי של הנאשם היה בדירה. הנאשם אישר כי הזמין פורץ שיפרוץ את מנעול הדירה, לטענתו מאחר ואבד לו המפתח.

5. באשר לתקיפת המנעול המפורטת באישום הראשון השיב הנאשם כי התעוררו חילוקי דעות בינו לבין המנעולן באשר לגובה התשלום לאור פער גדול בין הצעת המחיר שניתנה לו לבין התשלום שהתבקש בפועל. הצעת המחיר הייתה ₪ 250 והמנעולן ביקש 600 ₪. הנאשם לא הסכים לשלם את ההפרש וביקש בתוקף מהמנעולן שיצא מהדירה ויעזוב את המקום. המנעולן התקשר למשטרה. לאור הוויכוח ביניהם על הרקע האמור, היכה המנעולן את הנאשם באמצעות קרש חיתוך של מטבח והנאשם הרים את ידו כדי להגן על עצמו מהקרב. הנאשם הכחיש כי היכה באגרוף את המנעולן או תפס בכתפו.

6. באשר לאישום השני, הנאשם אישר את קיומה של ההוראה החוקית אך טען כי שהה ברחוב השרון בחולון ועסק בענייניו. לטענתו, מדובר באתר רחוק מרחק מספר רחובות מדירת המתלוננת, משכך, לא הפר הוראה חוקית. לטענת הנאשם, המתלוננת ככל הנראה איתרה את הקטנוע של הנאשם חונה שם וארבה בשיחים לנאשם עד אשר הגיע למקום - אז קפצה עליו. הנאשם הוא זה שהתקשר למשטרה וביקש מהמתלוננת שתניח לו ותעזוב את המקום. לאחר מכן צלצלה המתלוננת למשטרה. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת את המילים המפורטות בכתב האישום. לדבריו אמר לה: "**את תעצרי כי את באה ומנסה להפליל אותי לשווא**".

דין והכרעה

אישום ראשון - הסגת גבול

7. ביחס לעבירת הסגת הגבול חלק גדול מהפרטים העובדתיים מוסכמים בין הצדדים. כך, אין חולק כי הנאשם הגיע לדירה, במועד הנקוב בכתב האישום, וכי הזמין את המנעולן אשר פרץ את דלת הדירה לבקשתו. עוד, על פי גרסת המנעולן וגרסת הנאשם עצמו, ביקש הנאשם מהמנעולן שיחליף את המנעול אותו פרץ במנעול חדש אותו הביא עמו הנאשם. בנוסף, על פי הראיות וגרסת הנאשם עצמו, אין חולק כי המתלוננת מתגוררת בדירה זו, כי לא נכחה במקום בעת שפעל לפריצת המנעול, כי לא הודיע לה על כוונתו לפרוץ את המנעול ולהחליפו והיא ממילא לא נתנה כל אישור או הסכמה לכך. עוד על פי הראיות, המתלוננת, הנאשם ובעלת הדירה חתמו על הסכם שכירות הדירה ביום 23.9.2014, אשר נכנס לתוקף ביום 1.10.2014 למשך 12 חודשים (נ/1). בהסכם סעיף אופציה המאפשר לשוכר להאריך את תקופת השכירות ב- 12 חודשים נוספים. הצדדים אינם חלוקים על כך שלאחר שפנתה המתלוננת לבעלת הדירה, בתום תקופת השכירות שבהסכם המשיכה להתגורר בדירה. לטענתה אף מסרה לבן זוגה של בעלת הדירה צ'קים עבור דמי שכירות. עוד אין חולק כי ביום 10.9.2016 חתמה המתלוננת על הסכם שכירות נוסף עם בעלת הדירה (נ/2) בו היא מופיעה כשוכרת יחידה, אשר נכנס לתוקפו ביום 1.10.2016 למשך שנה.

8. ביחס לעבירת הסגת הגבול המיוחסת לנאשם, טענת ההגנה היא כי מכוח ההסכם נ/1 לפיו הנאשם הוא אחד משוכרי הדירה, זכותו של הנאשם להיכנס לדירה ולהחליף מנעול בה, ואין מקום להרשיעו בעבירת הסגת גבול. עוד נטען על ידי הנאשם כי גם לאחר שהמתלוננת והוא הפסיקו להיות בני זוג המשיך הקשר ביניהם, וכי המשיך לשלם שכר דירה ואף רשום על חשבון הארנונה (נ/3), אף שגר בדירה לסירוגין והייתה לו גם דירה אחרת. בנוסף טען כי חפציו נמצאים בדירה והוא אף רכש מוצרים לבית (נ/4, נ/5). מנגד, טענת המאשימה היא כי המתלוננת היא זו אשר מתגוררת בדירה ולא הנאשם, וזהו המבחן הקובע, משביתו של אדם הוא מבצרו. לגישת המאשימה, ברגע בו נפרדו בני הזוג, כאשר המתלוננת התגוררה בדירה והנאשם גר בדירה אחרת, אין לנאשם חזקה בדירה למרות ששמו כתוב בהסכם השכירות המקורי וגם בהנחה שרכש רהיטים ומכשירי חשמל לדירה.

9. ראיות המאשימה לביסוס טענותיה העובדתיות באשר לקשר בין המתלוננת לנאשם במועד הרלבנטי ולכך שהנאשם לא התגורר בדירה באותה העת, כוללות את עדות המתלוננת, עדות המנעולן, עדות השוטר מג"ד אשר הגיע לזירת האירוע ועדות הנאשם עצמו. בנוסף, נ/2 - הסכם השכירות החדש שנחתם ביום 10.9.16 ונכנס לתוקף ביום 1.10.16. בעדותו פירט המנעולן, שהוא בעל מקצוע אשר לא הכיר את המתלוננת או הנאשם, כי הוזמן על ידי קבלן מנעולים לבצע את הפריצה. לבקשתו, הציג לו הנאשם חוזה שכירות ישן (ככל הנראה נ/1) ודרכון (בו לא רשומה כתובת הדירה), ואמר שקיים חוזה חדש בדירה. המנעולן פרץ את המנעול. לדבריו: **"ואז נכנסנו ואני רואה בית ממש כמו בובת ברבי, הכול וורוד, ממש כמו בסרטים. ביקשתי ממנו לראות את החוזה הוא אמר לי: 'תעבוד, תעבוד, אני צריך לחפש אותו'. אני התבקשתי על ידו להחליף את המנעול, הוא הביא את המנעול החדש דרך אגב. תוך כדי שאני עובד אני שואל אותו: אתה אומר שזה בית שלך, שאתה גר עם החברה שלך, תראה לי נעלי בית שלך, משהו, אם אתה גר פה צריך להיות משהו שלך בתוך הדירה. אז הוא לא הראה. אני התקשרתי למשטרה אמרתי שיש פה מישהו שלא מראה לי חוזה" (ש' 21, בעמ' 77 לפרו').** לאחר שעייין בהודעתו הוסיף המנעולן כי הנאשם התקשר לבעלת הדירה אשר אמרה שיש חידוש חוזה. המנעולן אמר לנאשם שאינו יודע עם מי שוחח והוא רוצה לראות חוזה חדש. אז הציג לו הנאשם חוזה חדש על שם הבחורה בלבד והמנעולן התקשר למשטרה.

10. עדות המנעולן נתמכת בעדותו של השוטר רס"ר מג"ד בפניו פירט המנעולן בזמן אמת כי ראה רק חפצי אישה בדירה וחוזה שאינו בתוקף ועל כן התקשר למשטרה. השוטר מג"ד העיד כי גם הוא עצמו התקשר לבעלת הדירה כיוון שחוזה השכירות שהוצג לו לא היה בתוקף ובעלת הדירה מסרה לו טלפונית שהדירה מושכרת למישהי אחרת, שהמשכיר היה בחוזה ויצא מהחוזה ויש חוזה עדכני. עוד פירט כי כאשר המתלוננת הגיעה לדירה, טענה שהנאשם הסיג

גבול והציגה חוזה חדש. (ש' 10, בעמ' 26 לפרו' 26/ת, דוח הפעולה שערך בעת האירוע). אמנם, נטען על ידי ההגנה כי מי ששוחח עם בעלת הדירה וביצע פעולות בזירה היא השוטרת שנכחה במקום ולא השוטר מג'ד, אך ההגנה לא ביקשה לזמנה לעדות וממילא לא ברור מה נפקות הטענה ומשמעותה משגם השוטר מג'ד היה במקום ואף ערך דוח פעולה המתעד את האירוע. על פי עדות השוטר מג'ד כשהגיעה המתלוננת היא הייתה נסערת ומפוכדת (ש' 8, בעמ' 27 לפרו' 26/ת), וכך העיד גם המנעולן (ש' 19, בעמ' 80 לפרו').

11. המתלוננת העידה כי הייתה בקשר זוגי עם הנאשם משנת 2014 ובשנת 2015 וכאשר ביקשה להפסיק את הקשר הנאשם לא אפשר זאת והוא אובססיבי כלפיה. לטענתה, הנאשם הגיע לכל מקום אליו הלכה והטריד אותה, והיא נאלצה לעבור דירה ולשנות מקום עבודה על מנת שלא ידע היכן היא נמצאת ועד למועד עדותה סובלת מהטרדות. המתלוננת העידה כי גרה לבדה בדירה לאורך כל שנות השכירות, שכרה את הדירה לבד ושילמה עליה בצ'קים שלה (ש' 28, בעמ' 42 לפרו'). המתלוננת אישרה כי נ/1 הוא הסכם שכירות הדירה אשר נערך בשנת 2014, וכי כאשר חתמה עליו היה הנאשם נוכח כיוון שבזמנו היו בקשר. לטענתה, הנאשם הפעיל לחץ על בעלת הדירה ועליה להוסיף את שמו, על מנת להבטיח תשלום דמי שכירות, והפנתה לאופן בו הוסף שמו, "על הדרך", ברגע האחרון, ולאחר שכבר נרשם כערב להסכם (ש' 7 עד 18 בעמ' 43 לפרו'). עוד הוסיפה כי אחרי שנה בעלת הדירה והיא חידשו את הסכם השכירות בטלפון וכי בן הזוג של בעלת הדירה קיבל מידה את הצ'קים. לטענתה לא זכרה כי גם הנאשם רשום בהסכם נ/1 בתור שוכר (ש' 22, בעמ' 43 לפרו'). המתלוננת הפנתה לכך שבהסכם השכירות החדש נ/2, רק היא מופיעה כשוכרת. על פי עדותה, נפרדה בפועל מהנאשם קצת פחות משנה עובר ליום 27.9.16 והם לא היו בקשר. לטענתה מאז לא היה הנאשם בדירה ומעולם לא התגורר בדירה.

12. וכך השיבה בחקירתה הנגדית: **"פריצה. לדירה שלי שהיא רק שלי. עם החפצים שנמצאים בה הם רק שלי. ללא שום חפץ זר או אחר ששייך למישהו אחר מלבדי."** **"... אז נכון שטכנית נכון שהוא כתוב שם, אבל זה לא אומר שאנחנו גרים יחד, ואין לו זכות או לגיטימציה לפרוץ לדירה שהיא לא שלו והוא לא גר שם."** (ש' 21, בעמ' 48 לפרו'). **"בעימות נתתי לחוקרת לשמוע שיחה מוקלטת שלי עם זוהר בעלת הדירה שאומרת בפירוש שהנאשם התקשר אליה בערך שלושה חודשים לפני הפריצה הזאת ודאג וטרח לעדכן אותה שאנחנו לא ביחד ושהיא צריכה לחשוב טוב טוב, כי הוא אם יקרה משהו לא מוכן לקחת "אחריות" והתחיל להחדיר לה למוח כל מיני דברים כגון: אם היא לא תשלם לך..."** (ש' 10, בעמ' 49 לפרו').

13. בפני המתלוננת הוצג נ/3, חשבון הארנונה בו מופיע שם הנאשם לצד שמה כמו גם הקבלה על רכישת מזרן על שמו של הנאשם נ/4 וחשבונית לרכישת מכונת כביסה, כיריים חשמליות וטוסטר אובן נ/5. לדברי המתלוננת הבטיח לה הנאשם שאם תצרף את שמו לחשבון הארנונה, ידאג לה להנחה בעירייה. לדבריה לימים הבינה כי עשה ככל יכולתו להשאיר אותה "אצלו ביד" (ש' 21, עמ' 49 לפרו'). עוד הוסיפה כי היא זו אשר קנתה את הרהיטים לדירה. לדבריה, הנאשם ליווה אותה לקניית המזרן בטענה ששייג לה הנחה אבל היא זו ששילמה עבורו והוסיפה כי ייתכן שקנה את מכונת הכביסה, **"זה שהוא בחר לקנות לי בזמנו כשהיינו בקשר דברים, זו החלטה שלו."** (ש' 9 בעמ' 51 לפרו'). בחקירה הנגדית עומתה המתלוננת עם דברי השכן סמי לפיהם הנאשם גר תקופה כלשהי עם המתלוננת בבניין והשיבה שהשכן מפחד מהנאשם כפי שהמנעולן מפחד ממנו. **"זה היה קשר זוגי וזה שהוא היה רואה אותו כשהוא בא- זה לא אומר שהוא גר בבית. עם כל הכבוד."**

14. עדותה של המתלוננת הייתה אמוציונלית מאוד וניכר היה הקושי שלה להעיד והמצוקה אותה חשה, כמו גם תחושותיה הקשות כלפי הנאשם. המתלוננת ביקשה להפסיק עדותה במהלך החקירה הנגדית אך בסוף התרצתה

וסיימה עדותה ואף נערכו הפסקות בדיון כשנדרש. מסקירת עדות המתלוננת בכללותה ניתן לקבוע כי זו לא הייתה חפה מאי דיוקים, ועולה הרושם כי ניסתה לצמצם בעדותה את הקשר בינה לבין הנאשם, אורכו ומורכבותו והציגה תמונה מגמתית במידת מה. כך, הגם שלדבריה: **"לא היה קשר ביננו כמעט שנה (עובר לאירוע הסגת הגבול הנטען - הערה שלי ד.א.) גם בקשר לשיחות טלפון ודברים כאלה. הוא היה עוקב אחריי"** (ש' 10-11, בעמ' 44 לפרו'). בעת עדותה הושמעו למתלוננת שיחות שהועלו על ידי הנאשם לדיסק און קי אשר הוגש וסומן כנ/14 ביום 14.2.19. מובהר כי ההתייחסות בהכרעת הדין תהיה אך ורק לתכנים אותם ציין הנאשם ככאלה אותם הוא מבקש להגיש בדיון מיום 14.2.19, להגשתם הסכימה המאשימה (ש' 10-14, עמ' 115 לפרו'). משיחות אשר הגישה ההגנה והשמיעה (נ/14, ותמלול חלקן נ/17) עולה כי התקיים קשר בין המתלוננת לנאשם במהלך שנת 2016, חלקו אף ביוזמת המתלוננת ואף בסמוך להגשת תלונה כנגד הנאשם במשטרה על ידה, ובעת שהיה תלוי ועומד צו הרחקה. כשהושמעו למתלוננת על ידי הנאשם שיחות מיום 22.7.2016 ו- 23.7.2016 בעימות ת/3 טענה שאיננה זוכרת ואיננה מזהה כל כך את קולה (ש' 49-50). בבית המשפט זיהתה המתלוננת את קולה בשיחות שהושמעו לה בעת החקירה הנגדית. לדבריה, הייתה בקשר עם הנאשם כדי להוציא אותו מחייה ולאסוף כנגדו ראיות, לבקשת המשטרה. הטענה כי התבקשה לעשות כן על ידי המשטרה נטענה באופן סתמי והמתלוננת סירבה לפרט מי במשטרה ביקש ממנה לאסוף ראיות ובאיזה אופן.

15. התרשמותי זו מעדות המתלוננת איננה מאפשרת לבסס על גרסת המתלוננת לבדה ממצאים עובדתיים לצורך הרשעה. אינני מוצאת כי ניתן לתת בגרסתה את אותו אומן מיוחד הנדרש. אולם, לצד עדות המתלוננת, עדויות המנעולן והשוטר התומכות בגרסתה לפיה בזמן אמת נראה היה שהנאשם לא התגורר בדירה וכך גם על פי גרסת השכן סמי בהודעתו ת/1, שם מסר כי הנאשם לא התגורר בדירה זמן רב עובר למועד העדות (ש' 9-10), משך כשנה שנתיים (ש' 28). הודעתו של סמי מור הוגשה לפי סעיף 10א(ג) **לפקודת הראיות** [נוסח חדש] תשל"א-1971, ומצאתי להעדיף אותה על פני עדותו בבית המשפט. מתן האמרה על ידי סמי הוכח כנדרש בעדותו של השוטר אריק אלעד לפיה גבה את העדות במקום, מאחר וסמי לא שיתף פעולה ונראה היה כי אינו מתכוון להגיע למסור עדות. השוטר אלעד אף העיד כי הקריא לסמי את הודעתו והוא סירב לחתום עליה. הודעתו של סמי ת/1 תואמת את יתר הראיות אשר פורטו ובכלל זאת את עדות המתלוננת והנאשם עצמו בהודעתו ת/10 לפיה לא התגורר בדירה בתקופה הרלבנטית ולא היה בן זוגה של המתלוננת. בנוסף, עדותו של סמי בבית המשפט הייתה מהוססת ומתחמקת כשניכר היה שהוא מבקש שלא להתערב בסכסוך בין המתלוננת לנאשם.

16. כחיזוק לראיות המאשימה ולגרסת המתלוננת - גרסת הנאשם עצמו אשר התאפיינה באי דיוקים וסתירות בין הודעותיו ועדותו, כמו גם אל מול עדויות אחרים בחלק מפרטיה. כך, בהודעתו ת/10 מיום 15.12.2016 אישר הנאשם שאין קשר זוגי, אינטימי, בין המתלוננת לביןו מאז חודש יולי והוסיף כי גם קודם לא התגורר בדירה. כשנשאל **"ומאז כבר לא גרתם ביחד עזבת את הדירה"** השיב: **"גם לפני כן לא גרנו ביחד לא ישנתי אצלה לילה לילה"** (ש' 27-28 לת/10). בנוסף, גם בת/10 וגם בת/9, הודעת הנאשם מיום 27.9.2016, כתובת מגוריו המפורטת בהודעה היא רח' המעלות 10 בהרצליה ולא כתובת הדירה. בסתירה לאמור, ובאופן סתום משהו, טען הנאשם בעת עדותו בבית המשפט כי התגורר בדירה במועד האירוע וגם בדירה בהרצליה (ש' 19 בעמ' 107 לפרו') (הגם שאישר שבאותו מועד כבר לא הייתה בינו לבין המתלוננת מערכת זוגית). בחקירתו הנגדית השיב **"לא גרתי באופן קבוע. לא ישנתי לילה לילה, כמו שאמרתי בהודעה"** (ש' 26, בעמ' 122 לפרו'). בנוסף, והגם שבת/9 ובבית המשפט טען שעבר לפני ה- 27.9.2016 נפגש עם המתלוננת בדירה ואף עישן שם סיגריות **"והכל היה מוצי פוצי"** (ש' 6, בעמ' 119 לפרו'), בפתח הודעתו ת/10 מסר כי היה בדירה לבד יום קודם (ת/10 ש' 8). לצד זאת, בסוג של גרסה נוספת מסר בהמשך הודעתו כי ראה את המתלוננת יום לפני **ליד הדירה** ולא בדירה עצמה (ת/10 ש' 24), גרסה זו מתיישבת עם גרסת

המתלוננת לפיה ערב קודם ישב הנאשם מתחת לדירה ולאחר שראתה אותו נעלם (ש' 20, בעמ' 44 לפרו'). עוד, בהודעותיו ועדותו טען הנאשם כי ביקש לפרוץ את מנעול הדירה כי מפתחו אבד (ואף רמז/טען כי נלקח על ידי המתלוננת) ואישר כי לא התקשר אליה טרם הזמנת המנעולן "ש. למה לא התקשרת למיטל להגיד לה שתפתח לך את הדלת?" "ת. כי מיטל היתה בתל אביב הייתה בעבודה" (ת/ש' 10-12). לעומת זאת, בעת עדותו טען כי ניסה להתקשר אליה והטלפון היה סגור. כשנשאל מה היה הלחץ להיכנס לדירה? השיב: "זה לא לחץ. זו זכותי המלאה. לא שואל אותך ואף אחד וגם לא אותה- אם להיכנס לדירה של עצמי" (ש' 14, בעמ' 119 לפרו'). טענת הנאשם לפיה בדירה ישנם בגדים, מברשת שיניים, תחתונים וכלי רחצה נסתרה בעדות המנעולן לפיה הנאשם לא הראה לו כל חפץ השייך לו בדירה.

17. בנוסף, גרסת הנאשם תומכת בגרסת המתלוננת לפיה היא זו שפעלה להמשיך ולשכור את הדירה מול בעלת הדירה לבדה (ש' 1, עמ' 98 לפרו'). הנאשם אף לא טען בשום שלב כי הסכים או ביקש שהמתלוננת תפעל בשמו להארכת חוזה השכירות או ייפה כוחה לעשות כן, ולא השיב לתובע ששאל אותו האם יש בידיו הודעה מסודרת על האופציה (ש' 13-14, עמ' 124 לפרו'). לטענתו, באותה התקופה ועד לחודש ינואר 2016, לא היה כלל בקשר עם המתלוננת אשר עזבה אותו באנגליה בעת שהיה עצור. כששב ארצה התברר לו לטענתו כי המתלוננת בקשר רומנטי עם אחר ועל כן ביקש להפסיק את הקשר עמה. על פי עדותו במהלך חודש ינואר 2016 הגישה המתלוננת תלונת שווא כנגדו למשטרה והוצא כנגדו צו הרחקה. למרות צו ההרחקה ביקשה המתלוננת להיפגש עמו ובמהלך חודש פברואר 2016 חזרו להיות זוג (עמ' 96-106 לפרו'). לטענת הנאשם היה בקשר זוגי עם המתלוננת עד לחודש יולי 2016, אז הפסיק כל קשר אינטימי עמה משהתברר לו שהיא נפגשת עם אחרים (ש' 9-10, עמ' 126 לפרו'). הנאשם טוען כי בחודש ינואר 2016 נשלח אליו ההסכם נ/1 מאת בעלת הדירה - ומכאן לטענתו יש ללמוד כי האופציה מומשה (ת/ש' 50). טענתו בעת המענה לכתב האישום לפיה הוא זה אשר שילם את שכר הדירה לא בוססה על ידו. כלל המפורט לעיל מביא אותי למסקנה כי במועד הרלבנטי לא היו הנאשם והמתלוננת בני זוג והמתלוננת התגוררה בדירה והחזיקה בה לבדה, ללא הנאשם.

18. סעיף 447 לחוק העונשין המגדיר את העבירה של הסגת גבול כדלקמן:
"447. (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו, או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים: (1) נכנס לנכס או על פניו; (2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין. (ב) נעברה עבירה לפי סעיף זה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - מאסר ארבע שנים.

19. הערכים המוגנים בעבירת הסגת גבול הם בין היתר, ההגנה על הכבוד, הפרטיות ושלוות הנפש של המחזיק בנכס. החזקה בנכס, בקשר לעבירה זו משמעה החזקה ממשית (ראו ע"פ 151/52 שפירא נ' קיפניס פ"ד ח, 1034, 1037 (1954) (להלן: "שפירא נ' קיפניס"). היסוד העובדתי של עבירת הסגת גבול כולל רכיב התנהגותי של כניסה לנכס, או השארות בו שלא כדין. כדי להוכיח את ביצוע העבירה על המאשימה להראות כי הנאשם נכנס לנכס, המצוי בחזקתו הממשית של אדם אחר ללא זכות חוקית (ראו: ע"פ 63/58 עג'מי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג, 421 (להלן: "עניין עג'מי")). הוכחת החזקה בנכס היא על פי ההגדרה שבסעיף 34 כד לחוק העונשין, וכוללת בחובה כמובן החזקה פיזית. באשר לרכיב הנסיבתי שלא כדין, המופיע בחלופה השנייה לביצוע העבירה ואינו מופיעה בחלופה הראשונה, על פי עניין עג'מי, יש לראותו ככלול בחלופה הראשונה מכללא. כך, על המאשימה להוכיח כי הנאשם נכנס לנכס שלא כדין ואם היה רשאי האדם המואשם בהסגת גבול להיכנס לנכס מכוח הדין או להישאר בו, לא ביצע עבירת הסגת גבול. בנוסף, על המאשימה להוכיח כי בכניסתו של הנאשם לנכס או הישארותו בו שלא כדין התכוון הנאשם להפחיד את מחזיק הנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה. די בדיעה של הנאשם, ברמה גבוהה של הסתברות שהתנהגותו תביא לתוצאה האסורה, ואין צורך בחפץ מצידו להשגתה [יעקב קדמי, על הדין בפלילים, (חלק שני: על הפגיעות ברכוש) (תשע"ג - 2013), 1171] (להלן: "קדמי"), עניין עג'מי]. כן ראו בת"פ (שלום-רמ') עמוד 6

61056-01-16 מדינת ישראל נ' פלוני (20.04.2016) שם נדחתה הטענה לפיה מאחר והנאשם מתגורר בבית הוריו ויש לו בבתם חדר משלו וחפצים אישיים, לא ניתן להרשיעו בביצוע עבירת הסגת גבול שכן יש לראות בו כמחזיק בבית.

20. במקרה דנן, ברי כי המתלוננת, המתגוררת בדירה ושוכרת אותה, נכנסת להגדרת מחזיקה בנכס לפי סעיף 34כד לחוק העונשין. טענת הנאשם היא כי המאשימה לא הוכיחה שנכנס שלא כדין לדירה, משהייתה זו זכותו החוקית לעשות כן, מכוח ההסכם נ/1 אשר בשל מימוש האופציה היה בתוקפו בעת האירוע. שקלתי ובחנתי את טענת הנאשם ומצאתי כי דינה להידחות.

21. ראשית, יש לדחות את הטענה שנכון למועד כניסתו של הנאשם לנכס, כלל היה בנמצא הסכם שכירות שלפיו הוא צד לו. יוזכר: את שכירות הדירה ניתן לחלק לשלוש תקופות. בתקופה הראשונה, מיום 1.10.2014 ועד 1.10.2015, שמות המתלוננת והנאשם נזכרים כשוכרים (ושמו של הנאשם, באופן בלתי קוהרנטי, גם כערב) להסכם השכירות שנכרת ביום 23.9.2014, הכולל אופציה להארכת השכירות בשנה נוספת (נ/1). בתקופה השנייה, שלקראת סופה האירוע מושא ההליך, מיום 1.10.2015 ועד 1.10.2016, תולדת בחירתה של המתלוננת, לבדה, להאריך את ישיבתה בנכס, שהמתלוננת ויתכן שגם בעלת הדירה ראו בה כסוג של הארכה של ההסכם או "כמימוש" של האופציה. זאת, ללא הסכם בכתב. והתקופה השלישית, תחילתה ביום 1.10.2016, והיא פרי הסכם בכתב בין המשכירה והמתלוננת מיום 10.9.2016 (נ/2), סמוך לפני האירוע מיום 27.9.2016.

בבירור, וגם אם המשכירה והמתלוננת נקטו לשון "מימוש" או "הארכה" (ונתתי דעתי גם לדברי המשכירה לשוטרים, במזכרים נ/15 ו-נ/18), הרי שהשוכרת היחידה בתקופה השנייה, ונטולת ההסכם בכתובים, היא המתלוננת. מובן הרי שלא היה בידה להחליט לבדה לממש את האופציה גם בשם הנאשם, ולחייבו לשכור את הדירה לשנה נוספת, על כל החובות הכרוכות בכך. היא אף לא התיימרה לעשות כן, והיא אף שנשאה בכל ההתחייבויות הקשורות בהסכם בתקופה השנייה על פי עדותה שלא נסתרה. גם על פי גישת הנאשם: הוא אינו טוען שרצה לממש את האופציה, שפנה לבעלת הדירה למימוש האופציה או הסמיך את המתלוננת לעשות כן בשמו. אדרבא, כפי שפורט לעיל, גרסת הנאשם עצמו, התומכת ונתמכת בגרסת המתלוננת היא שהמתלוננת והיא בלבד, פנתה לבעלת הדירה ומימשה את האופציה. לדברי המתלוננת, בהמשך להודעתה לבעלת הדירה אף מסרה לבעלה של בעלת הדירה צ'קים (ש' 26-21, עמ' 43 לפרו'). יתרה מכך, הנאשם פירט כי לא היה בקשר עם המתלוננת באותה התקופה, והיה עצור באנגליה, ואף הביע תרעומת על כך שהמתלוננת השאירה אותו שם ושהוא ארצה בלעדיו. עוד הוסיף ופירט כי כששב ארצה הבין שהמתלוננת מתרועעת עם גברים אחרים והיא אף הגישה תלונה כנגדו אשר הובילה לצו הרחקה.

קרי, המתלוננת לבדה ביקשה להמשיך ולשכור את הנכס לשנה נוספת, בתנאים שהתקיימו בתקופה הראשונה, המשכירה ניאותה, וההסכם - הבלתי כתוב - הוא כזה שנעלה מכל ספק כי לנאשם אין בו כל חלק ונחלה. ומזווית אחרת, ברי שאילו למשכירה היו טענות כספיות במהלך התקופה השנייה, לא הייתה יכולה לבוא בדרישות לנאשם אז בתורת שוכר, שעה שלא ביקש להאריך את תקופת השכירות הראשונה, והמתלוננת אינה שלוחתו. כריתת ההסכם הכתוב החדש ביחס לתקופה השלישית (נ/2), זה שבו מצוין שהמתלוננת לבדה היא השוכרת, לא נועדה אפוא לשנות מן המצב הקודם, ואינה יכולה להדגים שעד הנה היה הנאשם שוכר, אלא ההיפך: רק מדגימה שהמצב הקיים נכון למועד חתימת ההסכם (10.9.2016) היה כזה שבו המתלוננת היא בעלת הזכויות היחידה כשוכרת. ועוד, גם אם במהלך התקופה השנייה (פברואר עד יולי 2016), שבה המתלוננת והנאשם היו בקשר הוא לן לעתים בדירה כטענתו, ואינני קובעת כי כך

היה, לא היה זה אפוא מכוח הסכם שכירות שהוא צד לו, אלא מכוח הסכמתה של המתלוננת, וכך גם מעת שנפרדו לא עמדה לו הזכות להיכנס לדירה. משמעות האמור: נכון ליום 27.9.2016, לקראת סוף התקופה השנייה, לא היה הנאשם בעל זכויות שכירות בדירה.

22. אולם אפילו אומצה גרסתו של הנאשם, ונמצא היה כי יש לראותו כצד להסכם השכירות נ/1 גם ביחס לתקופה השנייה, זו שהוא לא הביע כל עניין לשמש בה שוכר, אין הדבר מועיל לו. זכות קניינית (ככל שהייתה קיימת) אינה מייצרת זכות חוקית להיכנס לנכס עת הוא מוחזק (ודאי כדין) בידי אחר, וודאי לא על מנת לגרום בו נזקים; וכך נלמד אף מפסק הדין הנזכר בעניין ע'גמי (שם בעלות הבעל בדירה לא הקנתה לו או למי הפועל מטעמו את הזכות לשבור את דלת הכניסה לבית, ומי שפעל מטעמו נמצא כמסיג גבול). ובענייננו, דרכם הזוגית של הצדדים נפרדה על פי גרסת הנאשם עצמו בחודש יולי 2016. המשיב חדל מלהתגורר בדירה (ככל שהתגורר בה כלל אי פעם, והרי בעצמו אישר באחת מגרסאותיו שלא התגורר בדירה). אפילו ראינו את הנאשם כ"שוכר" בתקופה השנייה, זו שסופה ביום 1.10.2016, הרי מבחינת שני השוכרים (בהתאם לפרופוזיציה זו), הנאשם והמתלוננת, חדל הנאשם להיות בעל זכות להחזיק בדירה ולהתגורר בה. במקרה כזה, ברי כי לא עומדת לו זכות בדין לשוב ולהיכנס לדירה כאשר יחפוץ.

23. יש להבהיר, כפי שצינתי לעיל, מסקנתי מן הראיות היא שהנאשם והמתלוננת כלל לא היו בני זוג במועד האירוע, וכי המתלוננת התגוררה בדירה לבדה, אך גם אם היו הנאשם והמתלוננת בקשר כזה או אחר באותה עת, כפי שטען הנאשם, לא היה בכך כדי לשנות מסקנתי. כך גם ביחס לטענותיו של הנאשם לפיהן העביר כספים למתלוננת וסייע לה כלכלית, לטענה לפיה שמו היה רשום בחשבון הארנונה (נ/3) או לטענה לפיה קנה מוצרים ורהיטים לדירה. גם אם כל האמור נכון, ואינני קובעת מסמרות בעניין, אין בכך כדי לשנות מסקנתי לפיה לא עמדה לנאשם זכות חוקית להיכנס לדירה ללא רשות המתלוננת במועד האירוע. סיוע כספי למתלוננת (ככל שכזה היה) אינו מקנה זכות לנאשם להיכנס בכל עת שיחפוץ לדירתה ללא קבלת רשותה לעשות כן. כידוע, ביתו של אדם הוא מבצרו, זהו המקום הפרטי שלו ופלישה לביתו פוגעת בכבודו, בביטחונו ושלווה רוחו.

24. באשר ליסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה: מבחינת הראיות עולה כי הנאשם ביקש להיכנס לדירה לכל הפחות על מנת להקניט את המתלוננת. המונח הקנטה פורש בפסיקה בפרשנות רחבה הכוללת בתוכה בין היתר תחושה של אי נוחות, מורת רוח, גניבת ידע ופגיעה בפרטיות (ראו קדמי, חלק שני: על הפגיעות ברכוש, ע"פ 48/49 כהנוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה (30.11.1949), ע"פ (מחוזית-א) 1644/86 מדינת ישראל נ' הימן פ"ד תשמח (1) 126 (12.6.1987)). כך, מעדות המתלוננת והנאשם, מנ/14 ונ/17 עולה כי התקיימה מערכת יחסים סוערת ומורכבת בין המתלוננת לנאשם, הכוללת תלונות במשטרה כמו גם צווי הרחקה שהוצאו עוד לפני חודש ספטמבר 2016. הוכח כי הנאשם לא פנה אל המתלוננת וביקש רשות להיכנס לדירה ואף לא הודיע לה על כוונתו לעשות כן. חלף זאת, הזמין הנאשם מנעולן ופרץ את מנעול דירת המתלוננת ללא ידיעתה (כשלדבריו כוונתו הייתה גם להחליף את המנעול). הנאשם לא ביסס טענתו לפיה ביקש להיכנס לדירה על מנת להוציא חפציו, וכשל במתן הסבר לדחיפות הנטענת לאיסוף חפציו, אשר דרשה את פריצת המנעול מבלי ליידע או לבקש רשות של המתלוננת. באשר לטענתו לפיה על פי השיחה בנ/17 (נ/14) שאלה אותו המתלוננת מתי יבוא לאסוף חפציו והשיחה מעידה על כך שהחזיק חפצים בדירה, יש לזכור כי המועד בו בוצעה השיחה על פי טענת הנאשם הוא חודש פברואר 2016, כשבעה חודשים לפני מועד האירוע. בנסיבות אלה בוודאי שאין בשיחה כדי להוכיח שבחודש ספטמבר 2016 היו חפציו בדירה, בשים לב אף ליתר העדויות המפורטות לעיל (עדות המנעולן, המתלוננת והשוטר מג'ד), או להסביר את הדחיפות בהוצאתם.

25. כלל המפורט מוביל למסקנה כי המאשימה הוכיחה כנדרש שהנאשם נכנס לדירה בה החזיקה המתלוננת,

שלא כדן, וכי עשה כן כדי להקניטה. על רקע מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, דבריו של הנאשם לפיהם "זו זכותי המלאה. לא שואל אותך ואף אחד וגם לא אותה- אם להיכנס לדירה של עצמי" (ש' 14, בעמ' 119 לפרו'). מדברים בעד עצמם ומלמדים על אדישות מוחלטת לרגשותיה ורצונותיה של המתלוננת המתגוררת במקום לבדה ועל כוונתו של הנאשם להקניטה. עוד יש להוסיף כי כפי שנקבע **בעניין שפירא נ' קיפניס**, בקשר לעבירת הסגת גבול, לא תעמוד לנאשם טענה שנכנס למקום המוחזק על ידי אחר מתוך אמונה שיש לו זכות חזקה במקום, ואף אם האמין שיש לו זכות כזו, לא יכול לקחתה במו ידיו.

אישום ראשון- תקיפת המנעול

26. בנוסף לביצוע עבירת הסגת גבול, מואשם הנאשם כי תקף את המנעול בכך שהכה בו במכת אגרוף ותפס בכתפו, עד אשר בעט בו המנעול והכה בו באמצעות קרש חיתוך.

27. הראיות העיקריות שהציגה המאשימה בקשר לתקיפת המנעול על ידי הנאשם הן עדות המנעול ודוח פעולה של השוטר שהגיע לדירה. בנוסף, בעת שמיעת עדות המנעול הושמעה על ידו שיחה שקיים בעת האירוע התומכת בגרסתו. שיחה זו צוטטה בגוף חקירתו של המנעול אשר הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/11.

28. המנעול לא התייצב לעדות במועד אליו זומן, והתייצב רק לאחר שזומן בשנית. בנוסף, לא הגיש בעת האירוע הנטען תלונה כנגד הנאשם ואף לא התייצב לעדות במשטרה כשזומן (נ/9, נ/10), לדבריו, חוקר אמר לו שאינו חייב להגיע והוא לא רצה "להיות בתוך העניין הזה" כי בסך הכל בא לעבוד. לדבריו בעת עדותו: **"והאמת היא שעשיתי עליו גוגל וראיתי שיש לו הרבה תיקים ופחדתי שהוא יתנקם בי. יש לי שני ילדים קטנים"** (ש' 28, עמ' 78 לפרו'). באשר לאירוע פירט המנעול כי התקשר לקבלן אשר שלח אותו למקום לאחר שהחל ויכוח כספי עם הנאשם. עוד הוסיף, כי לפני שהתקשר לקבלן הזמין ניידת, כיוון שלא ראה את השם של הנאשם על ההסכם שהוצג לו או חפצים או עדות לכך שהנאשם מתגורר בדירה.

29. המנעול השמיע בבית המשפט את ההקלטה לפיה בשיחה עם הקבלן מסר לו שהזמין כבר ניידת **"גם שומעים בהקלטה שזה לא בגלל שהוא תקף אותי. אמרתי בפרוש בהקלטה שהזמנתי ניידת כי לא ראיתי חוזה על השם שלו. לא יכול להיות בלבול פה"** (ש' 1, בעמ' 82 לפרו'). לדבריו, במהלך השיחה עם הקבלן אמר לו הנאשם לצאת מהדירה והוא השיב כי לא יצא עד שתגיע ניידת כי לא רצה שהנאשם ינעל את דלת הבית. לדבריו: **"ואז תוך כדי השיחה עם אייל אומר לי הנאשם: אני סופר עד שלוש, ואני מוציא אותך בכוח. ואז הוא ספר עד 1, הוא עבד עליי, לא עד 3, ונתן לי אגרוף, אני לא זוכר איפה, בפנים, ביד בכתף, לא זוכר איפה, נתן לי אגרוף. היה שם האי של המטבח, היה שם קרש חיתוך מעץ, אז הרמתי אותו להגן על הפנים שלי, שהבן אדם ניסה לתת לי אגרוף. השכן שם שמע צעקות. הגיע, הפריד. ואז הגיעה הניידת"** (ש' 23, בעמ' 79 לפרו'). עוד הוסיף תוך שהקריא מהודעתו נ/11 לאחר שרוענן זכרוננו: **"הוא נתן לי אגרוף, או בכתף או בפנים. ואז תפס אותי בכתפיים ומשך אותי, ניסה להוציא אותי מהדירה כאילו ואז נתתי לו בעיטה כדי להרחיק אותו ממני. הוא ג'מוס ענק. זה לא פשוט. ואז לקחתי קרש חיתוך שהיה על האי, כי הוא בא לתת לי אגרוף. אז הרמתי את הקרש לבלום את האגרוף שלו. הוא נתן אגרוף לקרש במקום לפני ששלי"** (ש' 1 לעמ' 80 לפרו').

30. לטענת המנעול מסר למשטרה כשהגיעה למקום שהיו דחיפות בלבד שכן לא רצה בלגאן, הפנה לכך שהתקיפה נשמעת בהקלטה והוסיף כי לא הגיש תלונה במשטרה כי לא רצה לריב ולבזבז את זמנו. לדבריו, ראשית תקף אותו הנאשם באגרוף ובעת שניסה לתקוף אותו באגרוף השני התגונן באמצעות קרש החיתוך. הודעתו במשטרה נמסרה חודשיים לאחר האירוע והוא לא זכר ואינו זוכר כיום היכן פגע בו אגרופו של הנאשם, בפנים או בכתף. בעת

חקירתו הנגדית אישר כי זומן למשטרה לחקירה והשמיע שם את ההקלטה המדוברת בעד עצמה (ש' 25-27, עמ' 84 לפרו').

31. בנ/11 חקירתו של המנעולן באזהרה מיום 11.12.2016, בהמשך לתלונת הנאשם כי המנעולן תקף אותו, פירט המנעולן כי נשלח לדירה על ידי קבלן והנאשם שחכה לו מחוץ לדירה אמר שאבד לו המפתח וצריך לפרוץ את הדלת. הכתובת בדרכון הנאשם הייתה בהרצליה. לאחר שהוצג לו חוזה משנת 2014 - 2015 ונאמר לו שיש חוזה חדש בדירה החל לפרוץ כשהנאשם לחוץ ומאיץ בו. כשפרץ את הדלת ראה שהמדובר בדירה של אישה. אז התקשר הנאשם לבעלת הדירה אשר אישרה שיש להם חוזה עד אוקטובר 2016. המנעולן המשיך וביקש מהנאשם ראייה לכך שהמדובר בביתו, והוא לא הראה לו והראה לו חוזה רשום על שם בחורה בלבד. כשסיים לעבוד, לאור החשד שעלה בו התקשר והזמין ניידת ומסר למשטרה שפרץ לדירה עבור גבר הטוען שהדירה שלו אך אין לו חוזה שכירות והחוזה רשום על שם בחורה בלבד. תוך כדי עבודה החל בינו לבין הנאשם ויכוח על כסף. המנעולן התקשר לקבלן ששלח אותו והשיחה הוקלטה. המנעולן השמיע לחוקר את השיחה ובהערת החוקר נכתב: **"אני שומע שיחה בטלפון של הנל בה נשמע שואל את אייל לגבי כסף ואז נשמע ד"ה מתערב ואמר שסיכם איתו 250 ₪ ואז נשמע ד"ה אומר שזה נוכלות ואתה מוקלט אבינועם ... והזמין משטרה כי זה לא חוזה על השם שלו. ד' נשמע אומר אתה עכשיו נמצא בדירה שלי ואבינועם אומר שלא יוצא מהדירה. ד"ה אומר יש לך אחד ונשמע קול של מכה ואז אייל (כנראה צ.ל. אבינועם - הערה שלי ד.א.) אומר לו "אתה מרים ידיים מי אתה בן זונה" וד' נשמע אומר צא החוצה ושוב אבינועם אומר אתה מרים עלי ידיים."** (ש' 35-30).

32. גם בנ/11 לא זכר המנעולן לומר האם האגרוף אותו קיבל מהנאשם היה בפנים או בכתף ומסר כי לאחר מכן תפס אותו הנאשם בכתפיים, המנעולן נתן לו בעיטה, לקח קרש חיתוך והתגונן מפני אגרוף נוסף מהנאשם והוסיף **"ואז באתי לקחת את הקרש ולתת לו לפנים כי פחדתי ממנו הוא שם מרפק ובלם את הקרש"** (ש' 40-39). לטענת המנעולן הנאשם הוא זה אשר תקף ראשון. המנעולן הכחיש כי אמר לנאשם שישבור לו את העצמות אם לא ישלם 600 ₪ ושב וטען כי לא הגיש תלונה כי לא רצה בלאגן **"פחדתי שהוא יתנקם בי יש לי שני ילדים קטנים הוא נראה לא נורמלי"** (ש' 50-49).

33. אל מול אלה עומדת גרסת הנאשם: טענת הנאשם על פי המענה לכתב האישום היא כי הרקע למחלוקת עם המנעולן נוגעת לפער בין הצעת המחיר שקיבל להחלפת המנעול לבין הסכום שביקש המנעולן בשטח. הנאשם סירב לשלם את הסכום האמור וביקש שהמנעולן יצא מהדירה ולאחר ויכוח היכה המנעולן את הנאשם באמצעות קרש חיתוך של המטבח. הנאשם הכחיש כי היכה במנעולן באגרוף או תפס בכתפו. כך גם בגרסתו נ/12 מיום 2.11.2016 שם התלונן כנגד המנעולן, מסר כי זה ניסה להונות אותו ופירט ויכוח כספי בלבד בעקבותיו ביקש מהמנעולן לעזוב את הדירה. לדבריו: **"בעקבות אותו ויכוח הוא התחיל לאיים עלי ולהרביץ לי ולקח קרש חיתוך שדפק לי את זה... בניסיון לדפוק לי אאת (הטעות במקור - ד.א.) זה בראש ואני התגוננתי וקבלתי מכה בזרוע היד"** (ש' 21-20). ראו גם הודעת הנאשם ת/9 שם טען כי המנעולן התקשר למשטרה כי הנאשם לא רצה לשלם לו, ומסר כי הותקף על ידי המנעולן שאמר לו שאם לא ישלם הוא **"שובר לו את העצמות"** (ש' 16-14). כן ראו ת/10 שם הכחיש הנאשם שדחף את המנעולן וטען שהמנעולן דחף אותו כדי להוציא אותו מהדירה (גרסה עליה לא חזר) ותקף אותו (ש' 98).

34. בעדותו בבית המשפט ובפער מסוים למענה שמסר וגרסתו בהודעותיו, אישר הנאשם כי תפס בכתפו של המנעולן, לטענתו לאחר שביקש ממנו בצורה עדינה לצאת. לדבריו: **"אחרי זה אני מבקש ממנו לצאת החוצה, עוד פעם, וגם בצורה מאוד עדינה, מאוד כי אם אני באמת הייתי נותן לו בוקס אני לא בטוח שהוא היה מגיע להעיד פה. אני תפסתי אותו בכתף, לא נתתי לו מכות ולא אגרופים ולא שום דבר ואמרתי לו לצאת החוצה. ואז הבנאדם נכנס לטירוף, לקח קרש חיתוך שהיה על האי והתחיל להתקיף אותי בצורה של כאילו אני מזל**

שאני קצת יותר גבוה ממנו ומיומן ממנו והגנתי על עצמי ובזמן אמת הוכחתי למשטרה שיש לי חתך ביד שמאל בזרוע (מדגים). אם הייתי נותן למישהו אגרופ, אני ימני, היה לי סימן. הוא אמר שהוא לא זוכר איפה הוא קיבל את האגרופ." (ש' 26, בעמ' 108 לפרו').

35. למרות שלא זכר את המקום בגופו בו פגע אגרופו של הנאשם לטענתו, המנעולן מסר עדות מהימנה, הנתמכת בהקלטה שהושמעה באולם ואף תומללה בגוף הודעת המנעולן נ/11 אשר הוגשה מטעם ההגנה. בכנות הבהיר המנעולן, כי אינו זוכר אם אגרופו של הנאשם היכה בו בכתפו או בפניו, מסר כי יתכן שאינו זוכר בשל האדרנלין בעת באירוע, וציין כי הודעתו נ/11 נגבתה יותר מחודשיים לאחר האירוע. כנותו בהקשר זה רק מוסיפה בעיני למהימנותו. המנעולן אף סיפק הסבר מניח את הדעת, לפיו חשש מהנאשם, ועל כן לא הגיש תלונה כנגד הנאשם הגם שהותקף על ידו. לדבריו, מאחר ולא רצה בלגאן אף מסר למשטרה שהגיעה למקום שהתחיל בינו לבין הנאשם "ויכוח דחיפות" ולא פירט כי הותקף (ת/26). לא שוכנעתי כי המנעולן ביקש לטפול האשמות שווא על הנאשם בשל בצע כסף או בשל העובדה שהנאשם הגיש תלונה כנגדו. המנעולן אף לא הסתיר את הסכסוך הכספי עם הנאשם. ניכר היה כי המנעולן לא היה מעוניין להעיד כנגד הנאשם והוא עושה זאת בעל כורחו. הטענה לפיה למנעולן לא היו סימני תקיפה בעוד שעל גופו של נאשם היו כאלה, אינה מפחיתה ממהימנות גרסת המנעולן בעיני.

36. נתתי דעתי לכך שחרף עדות המנעולן לפיה השכן סמי הפריד ביניהם, על פי עדותו של סמי בבית המשפט ואף בת/1 לא היה עד לכל אלימות, אלא לוויכוח בלבד. אינני מוצאת באמור כדי לגרוע ממהימנות המנעולן. עדותו של סמי הייתה מצמצמת וניכר היה שאינו רוצה לשתף פעולה ולמסור עדות, הן בגרסתו ת/1 והן בבית המשפט. בנוסף, וכתמיכה לעדות המנעולן בהקשר זה גם הנאשם עצמו טען בהודעתו ת/9 כי השכן סמי ראה את המנעולן לטענתו מנסה לתקוף אותו (ש' 17) (כלומר היה עד לאלימות שהתרחשה). כמו כן, על פי ת/26 בעת שהתקשר המנעולן למשטרה הודיע כי פרץ לדירה ומתברר שהדירה איננה של מזמין העבודה. פרטים אלה תואמים את גרסתו באשר לסיבה בגינה התקשר למשטרה, ועומדים בסתירה לגרסת הנאשם. בנסיבות אלה, אני מוצאת כי גרסת המנעולן מהימנה, ואף נתמכת בהקלטה אשר פורטה בגוף הודעתו נ/11 ונשמעה באולם.

37. לבסוף, משקבעתי כי הנאשם לא היה בעל חזקה בדירה במועד הרלבנטי, הרי שגם דינה של טענה לפיה יכול היה להשתמש בכוח סביר על מנת להוציא את המנעולן מהדירה נדחית. ממילא, מכת אגרופ אף איננה בגדר כוח סביר לדעתי. יש לזכור כי הנאשם אף ידע שהמשטרה בדרכה למקום. על סמך המפורט לעיל, מצאתי כי המאשימה הוכיחה כנדרש כי הנאשם תקף את המנעולן במכת אגרופ ודחיפה בכתף.

אישום שני - הפרת הוראה חוקית

38. משהמאשימה אינה עומדת על הרשעה בעבירה זו ולא הציגה ראיות המבססות את ביצוע העבירה - אני מורה על זיכוי הנאשם מביצועה.

אישום שני - איומים על המתלוננת

39. על פי האישום השני, המתלוננת חיכתה לנאשם ברח' השרון 16, סמוך לביתה, שם עמד אופנועו על מנת שתוכל לצלמו. אז יצא הנאשם משיחי הבניין ברחוב השרון 16 ואיים על המתלוננת שלא כדן במטרה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה שתשב בכלא על כל מה שעשתה לו ושלא תדאג כי הסוף קרב והיא לא יודעת איזו מטרה הוא מתכנן.

40. בקשר לעבירה זו, מבקשת המאשימה להסתמך על עדותה היחידה של המתלוננת לפיה ביום 19.11.2016 ראתה את הנאשם בשיחים ליד ביתה, לאחר שברח, ועל מנת לאסוף ראיות לבקשת המשטרה, עלתה במעלה הרחוב למקום בו הוא נוהג להחנות את אופנועו וחייכה בשקט כשבידה מצלמה. בעדותה תיארה המתלוננת תחושות קשות של תסכול וחרדה מהימצאותו של הנאשם בסמוך לביתה ולמקומות בהם הייתה. לדבריה: **"ופתאום הוא**

הגיע על האופנוע. אני כבר הזמנתי ניידת דאגתי שהוא יישאר במקום ש' 17-23, עמ' 45). המתלוננת לא הזכירה את מלל האיום הנטען ומסרה כי הנאשם אמר לה באותו המעמד כי מותר לו להיות במקום ולאכול שם גרעינים. רק לאחר שרוענן זיכרונה בהודעתה מסרה: **"הא! הוא הוסיף שאני הולכת לשבת בכלא על מה שקורה ושאני לא יודעת איזו הפתעה הוא מתכנן לי ושהסוף קרב"** ואישרה כי הנאשם לא פגע בה מעולם פיזית (ש' 10 - 11, עמ' 46 לפרו'). בעת החקירה הנגדית טענה שוב כי אוימה על ידי הנאשם ומסרה כי מלל האיום היה: **"... שזה הסוף שלי, שהסוף שלי קרב ובא. שהוא הולך להכניס אותי לכלא להרבה שנים. שאני לא אהיה עם אף גבר אחר. ושהוא מכין לי הפתעה."** (ש' 13, בעמ' 69 לפרו'). לטענתה אף התקשרה ראשונה למשטרה.

41. אל מול גרסת המתלוננת גרסת הנאשם: לטענת הנאשם במענה לכתב האישום, המתלוננת ככל הנראה איתרה את אופנועו וארבה לו בשיחים עד אשר הגיע למקום - אז קפצה עליו. הנאשם טען כי הוא זה אשר התקשר למשטרה וביקש מהמתלוננת שתניח לו ושתעזוב את המקום. לאחר מכן צלצלה המתלוננת למשטרה. בעת עדותו בבית המשפט הגיש את נ/8, המעיד כי התקשר ראשון למשטרה לפיו ביום 19.11.2016 **שעה 22:50** התקשר מודיע וטען כי בחורה מטרידה אותו ברח' השרון 16. עוד נכתב **"לא ברור מה קורה ברקע לא משתף פעולה נשמע שהיא מדברת אליו ברקע"**. (וכן ההקלטה נ/14). על פי ת/17, דוח הפעולה הנוגע לתלונת המתלוננת, פתיחת האירוע ומועד תלונתה הוא יום 19.11.2016 שעה **22:59**. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת את המילים המפורטות בכתב האישום. לדבריו אמר לה: **"את תעצרי כי את באה ומנסה להפיל אותי לשווא"**. בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם כי אמר את המילים המיוחסות לו והכחיש כי איים על המתלוננת **"לא אמרתי לה את הדברים האלה. מה שאני אמרתי לה זה: תתרחקי ממני. ואני נשבע לך בחמישה ילדים שלי, שהם יותר חשובים לי מהזבל הזאת, שלא אמרתי את זה"**. (ש' 22, בעמ' 114 לפרו'). עוד העיד: **"לא אמרתי לה את הדברים האלה. אני מדייק: אמרתי לה שכל תלונות השווא שלה, כולל האחרונה על הפרת הוראה חוקית - יש בית משפט, תביעות אזרחיות, כספיות. לא אימתי עליה. אני לא בכיוון כזה. יש לי סטייל. אני פוגע בכיס"** (ש' 29-32, עמ' 117 לפרו').

42. כפי שפורט לעיל, מסקנתי לאחר ניתוח גרסתה הכללית של המתלוננת היא כי גרסתה הייתה אמוציונלית ונגועה בחוסר דיוקים באשר לקשר עם הנאשם, משכו ומורכבותו. התרשמותי זו איננה מאפשרת לבסס על גרסת המתלוננת לבדה ממצאים עובדיתיים לצורך הרשעה, ואינני מוצאת כי ניתן לתת בגרסתה את אותו אמון מיוחד הנדרש. יתרה מכך, בקשר לאיום הנטען יש לתת את הדעת לכך שבמהלך חקירתה הראשית לא זכרה המתלוננת כי אוימה וזיכרונה רוענן, ובחקירתה הנגדית הוסיפה על מלל האיום אותו ציינה בחקירה הראשית, כי הנאשם אמר לה שלא תהיה עם אף גבר אחר. בנוסף, על פי ת/17 דוח הפעולה מעת האירוע, לא טענה המתלוננת בעת האירוע כי הנאשם השמיע איום כנגדה וגם בעימות ת/3 לא טענה בפניו כי אוימה על ידו. לבסוף, המתלוננת עמדה על כך שהתקשרה ראשונה למשטרה כשעל פי נ/8 ות/17, הנאשם הוא זה אשר התקשר ראשון.

43. בנסיבות המפורטות לא עמדה המאשימה בנטל להוכחת עבירת האיומים המיוחסת לנאשם ונותר ספק סביר באשר לאשמתו.

הטענות למחדלי חקירה:

44. בסיכומי, טען ב"כ הנאשם לפגיעה בזכויות הנאשם ומעצרו שלא לצורך ומטעמים שאינם עניינים ביום 27.9.2016, אשר הביאו לכך שלא השתתף באזכרת אחיו. בנוסף טען למחדל חקירה מהותי, כך שלמרות שהנאשם השמיע בעת העימות ת/3 שתי שיחות שקיים עם המתלוננת על מנת להוכיח שהיה עמה בקשר בניגוד לגרסתה, לאחר שהמתלוננת לא זיהתה את קולה, המשטרה לא לקחה את ההקלטות ולא ניסתה להקשיב להן. טענות אלה יבחנו לפי סדרן.

45. **באשר למעצרו של הנאשם ביום 27.9.2016** פירט השוטר מג'ד בעת עדותו את המפורט בדוח הפעולה ת/26: **"אני כתבתי בתחילת הדו"ח שטענו שהיו דחיפות, ואם אני זוכר נכון וזכרוני לא מטעה- הייתה יצירת פרובוקציה וקצת התלהמות במקום ולכן החלטתי לעצור אותו בגלל שהייתי עם שותפה שוטרת והייתי ברכב מסוג טויוטה קורולה ולא ברכב מסוג קאיה שאפשר להושיב את המעוכב מאחור. ולכן החלטתי לעצור אותו ולא לעכב אותו. לשאלת בית המשפט, האם ההחלטה לעצור אדם או לעכב אותו מתקבלת בהתאם לרכב שבו מגיע צוות הסיור? אני משיב שלא. אבל מכיוון שהייתה איתי שותפה- שוטרת אישה, והייתה התלהמות כפי שצינתי עכשיו בעל פה- לכן החלטתי בנוסף לשיקול של הניידת על מעצר. אז היו כמה שיקולים לא אחד."** (ש' 3, בעמ' 30 לפרו').

46. התייחסות השוטר מג'ד אל הרכב עמו הגיע לזירת האירוע או לעובדה שהייתה לצדו שוטרת ולא שוטר כשיקולים אותם שקל בעת ההחלטה לעצור את הנאשם מקוממת על פניה. מושכלות ראשונים הן כי במקרה של חשד לביצוע עבירה, גם כאשר עולה צורך בהגבלת חירותו של חשוד, חירותו תוגבל במידה הנדרשת בלבד ולא מעבר לכך. כך, מקום בו די בעיכוב חשוד, אין מקום למעצרו. מובן כי מעצר חשוד רק בשל העובדה שהשוטר הגיע לזירת האירוע ברכב מסוג מסוים ולצדו שוטרת שהיא אישה ולא גבר איננה תקינה. לאחר דברים אלה, יש לציין כי מעיון מדוקדק בגרסת השוטר מג'ד ת/26 ובעדותו עולה כי לא הוא זה אשר החליט לעצור את הנאשם אלא השוטר ערן תמיר שהיה מנהל המשמרת, וזה לא זומן על ידי ההגנה כדי לבחון את שיקוליו במעצר הנאשם. בנוסף, במקרה דנן היה לשוטר מג'ד חשד סביר כנגד הנאשם לביצוע עבירת הסגת גבול והוא אף פירט זאת בדוח המעצר ת/2, ואף ציין חשד לעבירת הטרדה. טענתו היא כי היו מספר שיקולים למעצרו של הנאשם כשאף ציין התלהמות במקום (הגם שלא הוא זה אשר קיבל את ההחלטה על המעצר). בנסיבות אלה, הגם שדברי השוטר מג'ד מעוררים אי נוחות, לא בוסס לפני כי הסיבה בגינה נעצר הנאשם נוגעת לסוג הרכב בו היו השוטרים או לעובדה שלצד השוטר מג'ד הייתה שוטרת.

47. **באשר לעובדה שהייתה קבועה אזכרה לאחיו של הנאשם ליום 28.9.2016** כפי שפירט הנאשם בהודעתו ת/9, ש' 90, יש לזכור כי הנאשם הובא בפני שופטת ומעצרו הוארך עד ליום 29.9.2016 לשם השלמת החקירה ונוכח התרשמותה מסוכנותו, כמפורט בהחלטה מיום 30.9.2016. בנסיבות אלה, משמצאתי כי הנאשם ביצע עבירה של הסגת גבול כמפורט לעיל, והגם שבפן האנושי מובן היטב הקושי לנאשם באותה העת, אינני מוצאת כי הוכחה בפני פגיעה ממשית בזכויותיו של הנאשם.

48. **באשר למחדלי חקירה נטענים, כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים אינם מובילים בהכרח לזיכוי הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק.** בקשר למחדלי חקירה על בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם. זיכוי בשל מחדלי חקירה שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. המאשימה איננה חייבת להגיש את הראיה המקסימלית כי אם את הראיה המספקת. על מנת להכריע בנפקות מחדל החקירה ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות (ראו והבחינו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) וכן ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011) ע"פ 8187/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013)).

49. מעדות השוטרת שני שושן עולה כי לא ביצעה פעולות חקירה ברורות ונדרשות על מנת להגיע לחקר האמת. כך, בפרט כאשר טענת המתלוננת בפניה בעימות ת/3 הייתה כי איננה בקשר עם הנאשם משך תקופה ממושכת, והנאשם ביקש להפריך טענתה זאת באמצעות הקלטות אותן השמיע בעת העימות, הסתפקה השוטרת בדבריה של המתלוננת לפיהם איננה זוכרת אם קיימה את השיחה ואינה מזהה עצמה ולא דאגה כי ההקלטה תיבדק באמצעים נוספים על מנת שתוכל לשמוע באופן ברור יותר מה נאמר בה. לדבריה: **"אני מנועה מלהגיב. אבל יש לו כל כך הרבה תיקים... אני שומעת את בית המשפט אבל אני אומרת שאת השאלה צריך להפנות לקצין החקירות."**

(ש' 23, בעמ' 36 לפרו'). לצד זאת, בעת המשפט הגיש הנאשם את כלל המסמכים וההקלטות שביקש להשמיע ובא כוחו אף עימת את המתלוננת עם שיחות בהן זיהתה את קולה. חשוב לזכור העובדה שהנאשם והמתלוננת היו בקשר בניגוד לגרסתה בוססה כנדרש על ידי הנאשם אך לא הביאה לזיכוי מביצוע העבירות אותן מצאתי שביצע, מהנימוקים המפורטים לעיל. בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כי המדובר במחדלי חקירה היורדים לשורש העניין או כי הגנתו של הנאשם נפגעה בגינם.

50. לאחר שמיעת הסיכומים, הגיש הנאשם בקשה להשלמת סיכומים אותה קיבלתי לתיק ובה פירט טענות נוספות. כך טען שהיה על המשטרה לתפוס את הסכם השכירות שהוצג בפני השוטרים בעת האירוע ביום 27.9.2016, ושהיה על המשטרה לחקור את המנעול באופן מידי בחשד להסגת גבול וניסיון קבלת דבר במרמה. הנאשם שב וטען כי נעצר מעצר לא חוקי וכי המשטרה טענה טענות שווא בדיון המעצר בעניינו. עוד טען כי המשטרה חדרה לטלפון האישי אשר נתפס על ידה ללא צו. יש טעם בטענת הנאשם לפיה היה נכון לתפוס את הסכמי השכירות כבר ביום האירוע אך מאחר ואלה הוגשו על ידי ההגנה ונדונו בעת המשפט, אין המדובר במחדל חקירה היורד לשורש העניין. לא מצאתי כי הנאשם נעצר מעצר בלתי חוקי ולא מצאתי לקבוע כי נטענו על ידי המשטרה טענות שווא בעת דיון המעצר. יש לתת את הדעת לכך שמצאתי כאמור לעיל שהנאשם ביצע עבירה של הסגת גבול. באשר לטענות הנוגעות לחיפוש בטלפון הנייד של הנאשם, לא הוצג בפני מסד ראיתי נדרש לבחינת הטענה וממילא לא הועלתה כל טענה כנגד קבילות כל ראיה שהיא אשר הופקה מהטלפון בעת החיפוש הנטען (ככל שהופקה) ואשר הגשתה התבקשה על ידי המאשימה.

51. טענות הנאשם בקשר למחדלים בניהול ההליך בבית המשפט על ידי המאשימה לפיהן המאשימה ידעה עוד בזמן הגשת כתב האישום הראשון כי המתלוננת מביימת ראיות ומנסה להפיל את הנאשם ועצם ניהול ההליך בבית משפט בעייתי, כמו גם הטענה לפיה היה על המאשימה לבדוק האם המתלוננת בריאה בנפשה - נדחות. אינני מוצאת כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה אשר בהגנותה, ולאחר שבדקה עצמה, אף לא עמדה על הרשעת הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית. ראיות המאשימה אשר הובאו בפני הביאו לקביעה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר ביצוע עבירה של הסגת גבול ותקיפה סתם על ידי הנאשם. בנסיבות אלה גם הבקשה לפסיקת פיצוי לנאשם נדחת.

52. סוף דבר, נוכח כל המפורט לעיל מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מביצוע עבירת האיומים והפרת הוראה חוקית לפי סעיפים 192 ו-287(א) לחוק העונשין ולהרשיעו בביצוע עבירות של הסגת גבול ותקיפה לפי סעיפים 447(א) ו-379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ט, 06 מאי 2019, במעמד הצדדים